

Petr Hájek: DEMONSTRACE NAZNAČILA: PŘICHÁZÍ ČAS ČINŮ. RADIKÁLNÍ NEPODVOLENÍ TESTOVALI TOTALITU. ŽLUTOMODRÝ SYMBOL VÁLKY ZÁPADU PROTI RUSKU MUSÍ PRYČ!

- CZ24 News | 13. března 2023

ČESKO: PETR HÁJEK je přesvědčen, že pokus odstranit vlajku kyjevského pučistického banderovského režimu z Národního muzea je zcela legitimní - právě tak jako další projevy občanské neposlušnosti, které ohlásil Jindřich Rajchl z tribuny pod českými patrony

Včerejší demonstrace na Václavském náměstí byla navzdory mrazivému počasí pozoruhodná. Nejen asi osmdesáti tisíci nepodvozených, jejichž počet tentokrát policie na objednávku vlády a korporátních médií v čele s tzv. veřejnoprávními si raději nedovolila "odhadnout". Přesto, že vše pečlivě natáčela (jak sama přiznala). Takže hovoří neutrálně o "několika tisících" - no, protestujte...

Pozoruhodná byla i tím, že se konala pouhé dva dny po obscénní hradní inauguraci předlistopadového rozvědčíka a jeho „polovičky“ v osobě vystudované politručky s hodností plukovnice, proto - případně - jako obšlehnuté od Kima ze Severní Koreje. Ten morální kýč byl tak nechutný, že zvedl žaludek dokonce i Magdě Vašáryové, kované havlistce ze Sorosovy centrály bratislavské kavárny. V tomto napohled bezvýchodném normalizačním ovzduší se přesto vypravily desetitisíce odhodlaných lidí do hlavního města.

Řečnění versus boj

Vše probíhalo „normálně“ jako na předchozích podzimních protestech organizovaných Ladislavem Vrabelem (který už mezitím stojí před soudem - ač o tom a o něm „kupodivu“ nepadla z pódia jediná zmínka na jeho podporu): Řečnilo se (lépe i hůře, zajímavě i méně zajímavě) o hospodářské, společenské a mravní katastrofě, do níž český stát dostala Fialová vláda pětice politických trpaslíků, jimž manipulace ústavního soudu a neschopnost spojení skutečných opozičních sil umožnily obsadit mocenské posty v zemi. A teď řídit, jak se na "dobytém území" na guanery sluší a patří.

To podstatné se však odehrálo až po skončení řečnění. Radikálněji laděná skupina nepodvozených se pokusila výraznějším gestem upozornit na pobuřující fakt, že na průčelí českého Národního muzea již několik měsíců visí obrovská ukrajinská vlajka (pověsili ji na místo, kam předtím věšeli Václava Havla s poznámkou, že je „věčný“ - také nic nového v obnoveném protektorátu Čechy a Morava). Ti lidé si nemohli myslet, že žlutomodrý symbol války USA a NATOvského Západu proti Rusku skutečně sundají. Vždyť šli vědomě přímo proti kordonu po zuby ozbrojených policistů.

Ne jako lupiči českého národního symbolu - prezidentské standardy - se sebeudavačským (domněle vtipným) kavárenským jménem Ztohoven. Ti se na střechu Hradu vplížili tajně a zbaběle ji sundali - a rozstříhali. Je směšné říkat, že ji komunistickému rozvědčíkovi při jeho instalaci do nejvyšší ústavní funkce vrátili. Vrátili jen podklad, na nějž pak (kdo to asi zaplatil?) původní vlajku kdosi rekonstruoval - a Petr Pávek kopii (originál je definitivně ztracen - a nic) slavnostně vyvěsil z hradního balkónu.

Visela tam zplihle a nešťastně ve stínu modrožlutého hadru (tzv. vlajky EU, která však oficiálně neexistuje) nad jásajícími davy podvolených, které ještě včera „statečně“ (když už se to smí) vykřikovaly s Topolánky, Němcovými, Fialy, Pekarovými ČT, ČRo a spol., že „s komunisty se nemluví“.

Ticho po pěšině

Tihle radikálněji ladění demonstranti prostě cítili potřebu dát najevo, že pouhé řečnění z tribuny je pro ně už málo. Protože statisíkovým davům se Fialoví uchvatitelé ze svých výšin luxusně placených Nedotknutelných mohou tak akorát smát či spíše vysmívat. A mezitím připravovat mobilizační rozkazy, pro případ, že jejich „řídící důstojníci“ z Washingtonu (přes centrálu na pražské ambasádě USA) zavelí, a vláda (bez nutnosti schválení parlamentem) pošle naše muže (a možná i ženy) na jatka na ukrajinsko-ruské hranici, až začnou docházet (nebo se přestanou skrývat u nás) kyjevským banderovským režimem mobilizovaní Ukrajinci. Také o tom byly „vrabelovské“ demonstrace. Z té „rajchlovské“ se toto téma téměř vypařilo – zbylo jen povšechné „umírněné“ volání po míru.

A stejné to bylo i s ukrajinskými vlajkami: Minule téma, teď nic. „Umírněnost“ dosáhla takových „kvalit“, že to mohla přenášet i televize. A moravský disident Slávek Popelka, který po odstranění ohavného válečného symbolu z Národního muzea volal a otevřeně prohlašoval, že ho „půjde sundat“, již také skončil před soudem – a je dokonce prvoinstančně odsouzen. Ani o něm nepadlo jediné slovo podpory z pódia. Ticho po pěšině. Vlastně tím organizátoři mlčky připustili, že to jsou „dezoláti“ – jak předchozí demonstranty označovala Pekarová, Fiala a spol. – a jejich korporátní média. Co s tím?

Provokace?

Do redakce přišla okamžitě řada dopisů. Ocituji jeden velmi typický:

„Zdravím vás pane Hájků,

Včera jsme byli na Václaváku s manželkou, a ještě s přáteli z jiného patra našeho vchodu. Takže dva byty z dvaceti čtyř. Bylo dobře, že byl slyšet i zástupce vysokoškoláků. Jen se nám zdálo divné, že tam chodil někdo s tlampačem a vybízel, abychom nakonec šli do Muzea a strhli ukrajinskou vlajku. Jak by to chtěli provést?

Požadavek, aby na Národním muzeu nevlála podepisuji, ale jsem spíše pro petici s výzvou k tomu, aby ji pracovníci muzea sundali sami. Odcházeli jsme před koncem, protože našim manželkám byla zima, ale už cestou domů nás napadlo, že ta výzva k odstranění vlajky mohla být provokace. V podobném duchu jako „útok“ na Kapitol v roce 2021. Dnes ráno mi to potvrdilo prohlášení pana Rakušana. Vypadá to, že fakt neumí vymyslet nic originálního, jen kopírují praktiky v USA.

Prostě místo jakéhokoliv dialogu, hned diskreditovat a připravit si půdu pro budoucí tvrdé potlačování demonstrací. Čekají nás těžké časy, ale musíme vydržet. Už kvůli budoucnosti našich dětí.

Děkuji za to, že jste, držím palce, vím, že to nevzdáte, a i já věřím ve šťastné konce a budu vás podporovat.

Jaroslav Š., Kladno“

Palachův týden se vrací

Pane Jaroslave, výjimečně si nemyslím, že šlo o řízenou Rakušanovu provokaci. Odpovídám Vám takto hned aktuálně, abychom nemuseli čekat na naši pravidelnou páteční Tea Party, do níž se toho možná ještě mnoho stane. Taková “kapitolská” provokace by vypadala jinak. Spíše soudím, že některým nepodvolným skutečně už došla trpělivost s pouhým řečením, demonstracemi a peticemi – a rozhodli se pozvednout konflikt s vládou na „vyšší úroveň“. Je to vlastně zástupně cosi jako první projev „občanské neposlušnosti“.

Z hlediska demonstrantů velmi mírný (srovnejme obrázky molotovových koktejlů a mlácení hořících policistů “správnými demonstranty” nedávno v Gruzii). Ze strany státní moci neadekvátně brutální. To, co se dělo na schodech u Muzea dostatečně přesně popsal děkan Národohospodářské fakulty VŠE Miroslav Ševčík, který u toho přímo byl. Sice jenom šel kolem – ale už mu hrozí „vyšetřování“ v zaměstnání. Poslechněme si ho:

A když se podíváte i na další záběry „střetu“ demonstrantů s těžkooděnci – poté, co krvavě zpacifikovali „první linii“, odvěkli spoutané do muzea (a pak tvrdili, že tři policisté jsou v nemocnici po úderu drždavý vlajek do přílby), pochopíte ještě víc:

Stojíme na prahu občanského konfliktu

Souhlasím s Miroslavem Ševčíkem: Palachův týden je zpět. Ale trochu jinak. Prožil jsem ho tehdy celý na Václaváku, policisté (hlavně ti neuniformovaní) nás honili jako lovnou zvěř, ale, světe div se, ze zaměstnání mě nevyhodili. Už totiž věděli, že se konec blíží – což my ani netušili. Teď budou naopak politické procesy a vyhazování ze zaměstnání běžné.

Jsme totiž v jiné situaci: Teď nikdo ze západního zahraničí státní převrat (který dostane marketingovou značku „sametová revoluce“) neorganizuje. Teprve nyní skutečně bojujeme za svobodu (politickou, ekonomickou a státní suverenitu) „s holýma rukama“. A občanská neposlušnost – bez ohledu na nutné následky – bude stále častějším jevem projevení odporu. Zdůrazňuji: Bez ohledu na následky. Totalita a tyranie, zvaná pro tento případ „liberální demokracie“, jinou cestu než represí, cenzuru a zavírání nepodvolných nezná.

Stojíme na prahu skutečného občanského konfliktu. Nesouhlasím s názory, které se objevují na naší „straně barikády“ (v souvislosti s výsledkem všeobecných i prezidentských voleb), že prostě „musíme respektovat“ spoluobčany, kteří volili jinak. To by platilo za předpokladu, že by totalita neměla v rukou všechny prostředky k volební manipulaci a podvodům – korporátními a veřejnoprávními médii počínaje a cenzurou těch svobodných, represí, vyhazováním ze zaměstnání – zvláště ve školách je to obzvlášť drsné – konče.

Kdo nemohl přijít v sobotu na Václavák, může zde shlédnout záznam z celé akce

Signály pro Fialové

Premiér Fiala nám jak známo rád “vysílá signály”. Tohle byl “signál” pro něj a jeho spoluzločince Rakušana, Jurečku, Pekarovou, Barloše – a ty, co jejich nezákonností, okrádání bezmocných a výprodeji země do Bruselu a Washingtonu – kryjí záda ve sněmovně a v senátu. Ne že by demonstrace také jisté “signály” nevyslala. Řada vystoupení určitě stála za to. A naopak. Příliš jsem

třeba nepochopil proč na pódiu mluvil šéf Asociace nezávislých odborů Dufek, “vzorný kovidista”, když organizátoři patřili mezi přední “antikovidisty.” Ale jiní zase třeba nemuseli rozumět skvělému vystoupení Michala Semína a jeho prosbě k českým patronům – jinak řečeno duchovnímu rozměru našeho boje za svobodu, jenž zase téměř absentoval na demonstracích Ladislava Vrabela.

Ale budiž: Jde právě o to, aby se nejrůznější proudy nepodvolených začaly slévat do jednoho toku. Proto nemusím být spokojen s tím, že téma okrádaných důchodců zde znělo jen “jaksi mimochodem”, zatímco v týdnu předtím o něj Tomio Okamura a Andrej Babiš svedli ve sněmovně mimořádně ostrý souboj. Faktem je, že vše směřovalo k finále: Emotivní vystoupení Jindřicha Rajchla, předsedy strany PRO, jenž byl hlavním organizátorem, určitě stálo za to.

Jeho sdělení, že pokud demonstrace s vládou nepohne (což je zcela jisté), pak po další plánované demonstraci (16. dubna) bude následovat permanentní blokování vládních budov, bylo alespoň nějakým konkrétním závěrem promrzlého protestu (kdyby program byl o hodinu kratší, vystoupení stručnější a údernější – řekněme méně “rozjímavá” – bylo by to nepochybně ku prospěchu věci). Jaký div, že na Rajchla už hned směřuje trestní oznámení za “rozvracení republiky”. Vzpomínáte, pamětníci?

Bylo nás tam včera jen pár tisíc...

Čas činů?

Nicméně jsem si jist, že to nejpodstatnější se odehrálo až na schodech Národního muzea. Tento “signál” bychom neměli zapomenout. Stejně jako fakt, že stačí přijít s nášivkou “Z” na batohu – a seberou vás pro “podporu genocidy” (!) – ačkoli je to právě naopak: genocidě ruskojazyčných občanů Doněcku a Luhansku z bomb a samopalů kyjevského pučistického režimu učinila ruská “Z” operace přítrž. Jenže dávno už nejde o to, co je realita či pravda. V totalitách je jedinou občanskou povinností lhát – a pravda nejenže nevítež, ale je trestná.

Co říci závěrem? Dovolím si ještě jednu polemiku. S názorem, který jsem také v reakci na demonstraci zaznamenal od významného člena Trikolory: Že prý nepotřebujeme žádného führera, duceho či vůdce (ve zjevné – a zbytečné – “žárlivé” narážce na Jindřicha Rajchla, jemuž se demonstrace prostě podařila, a pozornost nepodvolených na sebe skutečně obrátil).

Führera určitě ne. Ale silnou postavu, která by dokázala pospojovat mimoparlamentní odpor s tím parlamentním – na toho určitě čekáme. Nechceme-li, aby se brzy všechno začalo odehrávat především v autentických akcích občanské neposlušnosti – či něčem ještě daleko drsnějším.

Takový Miroslav Ševčík by toho myslím schopen byl. Pokud by chtěl. Pokud ho nevyhodí ze zaměstnání. Pokud neskončí v policejní cele. Trochu moc “pokud”?

Konfrontace prostě přestoupila na vyšší úroveň. Jak by ne, když se nám ze Strakovky směje Fiala a z Hradu vyhrožuje Pávek.

Přichází čas činů.

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)